

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 285/2021
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Живковић, адвокат из ..., против тужене „Addiko bank“ a.d. Београд, коју заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1211/2020 од 28.09.2020. године, у седници одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1211/2020 од 28.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1211/2020 од 28.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 702/19 од 09.06.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је ставом првим изреке, утврђено да је уговорна одредба Уговора о дугорочном кредиту за обртна средства број Л ../15, који је закључен 18.09.2015. године између тужиоца и тужене, прописана чланом 8. став 8.1., а која гласи: „Клијент се неопозиво и безусловно обавезује да, на дан пуштања кредита, а о коме је банка дужна да га обавести, плати банци фиксну накнаду за обраду захтева у висини од 2,00% укупног износа кредита утврђеног у члану 1. овог уговора“ ништава и не производи правно дејство. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.09.2015. године, до коначне исплате. Трећим ставом изреке, утврђено да је уговорна одредба Уговора о дугорочном кредиту за обртна средства број Л ../15, који је закључен 18.09.2015. године између тужиоца и тужене, прописана чланом 8. став 8.3., а која гласи: „Клијент је у обавези да плати банци фиксну накнаду за финансијско праћење кредитне партије у износу од РСД 2.500,00. Накнада из овог става се плаћа свака три месеца, рачунајући од дана закључења овог уговора“, ништава и не производи правно дејство. Четвртим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати појединачно одређене месечне износе, у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости, до коначне исплате. Петим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 61.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1211/2020 од 28.09.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена, док је другим ставом изреке, одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредби уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у износу од 20.000,00 динара (2,00% вредности од закљученог кредита) и накнаду за финансијско праћење кредита у појединачним износима од по 2.500,00 динара, укупно 15.000,00 динара и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износе које му је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита у износу од 20.000,00 динара, као и накнада за финансијско праћење кредита у висини од 15.000,00 динара, који су тужиоцу наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и накнада за финансијско праћење кредита, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 15.04.2019. године, а као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 35.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**